

než ceny hospodářsky odůvodněné, za které ocel se měla dostat spotřebitelům. K tomu, že stěžovatel koupil a prodal pod pravou, skutečnou cenou, poukazuje ostatně též okolnost, že šlo při oceli, jež byla předmětem stěžovatelova obchodování, o ocel, výrobci Poldina Huť v Kladně ukradenou. I závěr nalézacího soudu, že stěžovatel byl překupníkem, oddalujícím zboží od spotřeby, není skutkovými zjištěními nalézacího soudu opodstatněn. Stěžovatel prodal ocel firmě L. a není zjištěno, zda tato firma koupila ocel za účelem spracování ve své továrně, či za účelem dalšího zcizení ve stavu nezpracovaném. Nalézací soud použil tedy zákona nesprávně jednak co do pojmu zřejmé přemrštěnosti ceny, vycházející při posouzení cen stěžovatelem požadovaných výhradně z jeho nabývacích nákladů, jednak co do pojmu řetězového obchodu, neuvažuje o tom, zda závěru o neužitečnosti a zbytečnosti vsunutí se stěžovatelova nebrání výše prodejní ceny stěžovatelovy a odvozuje výrok, že stěžovatel zboží od spotřeby oddaloval, t. j. přechod rozmnožoval, ze skutkových předpokladů nedostatečných.

### Čís. 991.

**Pokud přísluší železničnímu zaměstnanci drahotní příspěvek pro dítě, jež jest již ve službě mimo domov.**

(Rozh. ze dne 7. listopadu 1922, Kr II 665/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského jakožto nalézacího soudu v Opavě ze dne 3. srpna 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu dle §§ 197 a 200 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu nalézacímu, by o ní znovu jednal a ji rozhodl.

### Důvody:

Nalézací soud vychází z předpokladu, že obžalovaný neměl nároku na drahotní příspěvek pro svou dceru a že tuto bylo pokládati za zaopatřenou již proto, že v době, o níž jde, byla ve stálém služebním poměru u rolníka Emila B-a. Tomuto mínění nelze přisvědčiti. Podle služebního rozkazu ze dne 4. ledna 1921, čís. 015, přiloženého ke spisům, povolují se železničním zřízcům drahotní přídávky pro vlastní děti, pokud příjem z jejich výdělečné činnosti se nerovná přibližně aspoň polovici příjmů, které by tyto osoby vzhledem k svému stáří, vzdělání a jiné případné kvalifikaci měly jako zaměstnanci čsl. státních drah. Aby mohlo býti posouzeno, zda dítěti železničního zaměstnance přísluší drahotní přídavek, musí tedy býti zjištěno, kolik činí jeho úhrnný výdělek na hotovosti a v naturáliích a jaké příjmy by mělo vzhledem ke svému stáří, vzdělání a jiné případné kvalifikaci jako zaměstnanec státních drah. Názor ředitelství státních drah, že děti, sloužící mimo dům otcovský, mající stravu, byt a plat, jest považovati za zaopatřeny a že takové děti nemají nároku na drahotní přídavek, není pro nalézací soud závazným, poněvadž trestní soudce posuzuje samostatně i předchozí otázky administrativně-právní. Jelikož zmíněné rozhodující skutečnosti v tomto případě pro dobu, o kterou jde, nebyly zjištěny, bylo podle § 5 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. z. z roku 1878 napadený

rozsudek zrušiti a nalézacímu soudu naříditi, by znovu o věci jednal a rozhodl.

### Čís. 992.

**Budoucně teprve hrozící nouze nemůže trestnému činu, časově značně předcházejícímu, propůjčiti beztrestnost.**

**V pouhé nabídce náhrady škody, pokud se týče v ochotě, škodu nahraditi, nelze spatřovati náhradu ve smyslu § 187 tr. zák. Pachatel nese sám nebezpečí nezaviněné náhody nebo cizí vinu, znemožnivší mu náhradu ve smyslu § 187 tr. zák.**

(Rozh. ze dne 9. listopadu 1922, Kr I 843/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 22. dubna 1921, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem krádeže dle §§ 171, 174 II a) tr. zák. — mimo jiné z těchto

### důvodů:

Nalézací soud neuznal, že se obžalovaní dopustili krádeže v takové nouzi, jež by dosahovala stupně trestnost vylučujícího důvodu dle § 2 lit. g) tr. zák. Zmateční stížnost brojí proti tomuto názoru, opakuje obšírně znova celou obhajobu obžalovaných a usiluje prokázati správnost její a tím opodstatněnost uvedeného omluvného důvodu. Leč nelze jí přiznati úspěchu. Nalézací soud vzal výslechem revírníka S-a a hajného R-a za prokázáno, že obžalovaný H. dostal 1 m<sup>3</sup> dříví palivového od obce a 2 m<sup>3</sup> pařezového z přidělu a že nemusel míti a také skutečně neměl nouze o dříví palivové, ježto měl na dvoře dříví dostatek a mohl si je zaopatřiti zákonným způsobem a nikoli krádeží. K náhledu tomuto dlužno se plně přikloniti, zvláště když ze samého zodpovídání se obžalovaného H-a při hlavním přelíčení vychází na jevo, že v době spáchané krádeže měl 1 m<sup>3</sup> palivového dříví, hodícího se na pečení chleba, a když obžalovaný sám udával, že takovýto 1 m<sup>3</sup> palivového dříví vystačí tak asi na 5krát k pečení chleba. Tyto vlastní údaje obžalovaného vylučují předpoklad neodolatelného donucení ve smyslu § 2 lit. g) tr. zák., jehož zákonnému pojmu odpovídá taková situace nějaké osoby, ve které tato jen spácháním trestného činu zachrániti může ohrožený právní statek, zde tudíž obžalovanými tvrzené zásobování chlebem a v důsledku toho živobytí rodiny. Měl obžalovaný v době činu po ruce takové množství dříví, které stačilo tak asi na 5krát k pečení chleba, takže o nějaké neodolatelné nouzi v době činu, co by právě padalo na váhu a bylo trestně závažným, nemůže býti řeči. Okolnost, že dotyčné množství nestačilo snad na celý rok, nemůže obžalovaného ospravedlniti, neboť v budoucnu teprve hrozící nouze nemůže trestnému činu, časově značně předcházejícímu, propůjčiti beztrestnost. Může se mluviti o neodolatelném donucení jen tenkrát, když je tu bezprostřední nebezpečí pro ohrožený právní statek a když jen trestným jinak činem může býti odvráceno. Takového bezprostředně hrozícího nebezpečí však tu nebylo a dle zjištění rozsudku dlužno také za to míti, že obžalovaný měl v mezidobí dosti možností, by se pokusil přípustným způ-